

Undervisningsplanen var anført et vist Antal Sider, som Eleverne skulde gennemgaa i Læsebøgerne i Tysk og Engelsk. Jeg synes ikke, dette er et saa gennemgribende Spørgsmaal, at det var absolut nødvendigt, at Ministeriet greb ind paa dette Omraade. Saa var der Hovedregning. Dette Fag har Ministeriet aabenbart haft et skævt Øje til. Det kan jo ogsaa i visse Tilfælde give Hovedbrud, og det har Ministeriet maaske nok af i Forvejen. Ministeriet mente det forkasteligt, at der i Planen var bestemt, at mindst $\frac{1}{3}$ af den Tid, som skulde anvendes til Regning i Mellemskolen, skulde anvendes til Hovedregning; det maatte absolut stryges. Derimod var der et andet Fag, som Ministeren eller Ministeriet — jeg ved ikke, i hvor høj Grad Ministeren personlig har været interesseret i dette Anliggende — var meget optaget af blev plejet, og det var Religion.

I den Plan, som Lærerraadet, Skolekommissionen, Byraadet og Skoledirektionen — i Skolekommissionen er Præsten og i Skoledirektionen Provsten Medlemmer — var enige om, var Religion opført med to halve Timers ugentlig Undervisning for de yngste Børn, altsaa Børn i 7 Aars Alderen, og med to Timers ugentlig Undervisning for de følgende Klasser. Dette kunde Ministeriet absolut ikke tiltræde, det beordrede, at de yngste Børn skulde have to hele Timers Undervisning i Religion og de ældre Klasser 3 Timer. En Skrivelse af dette Indhold blev altsaa sendt til Skoledirektionen, som derefter videresendte Ordren til Byraadet. Skoledirektionen gav straks tabt. Den var formentlig mere lydlig overfor et ministerielt Bud, end Kommunalbestyrelserne undertiden synes at være; navnlig er Kommunalbestyrelserne ikke stærkt tilbøjelige til at lystre et saadant Paabud, naar man er i Tvivl om, hvorvidt det er lovmedholdeligt: saa bliver de ligefrem opsætsige, for vi er først og fremmest lovlydige, derefter tager vi Hensyn til Ministeren.

Skoledirektionen meddelte altsaa, at vi maatte rette Skoleplanen saaledes, som Ministeriet havde givet Ordre til, og Sagen blev derefter forelagt Skolekommissionen. Denne fandt ikke Anledning til at fravige sit Standpunkt, fordi den mente, at man havde Loven paa sin Side, og Byraadet fandt heller ikke Anledning dertil. Sagen gik derefter paa ny til Ministeriet. Men det er jo et stærkt Ministerium, vi har, det viser sig paa mange Omraader, og det viste sig ogsaa i denne Sag, idet der kort efter kom Ordre til os om, at vi havde blot at rette os efter det Paabud, Ministeriet havde

givet, vi maatte absolut rette Skoleplanen saaledes, at den Religionsundervisning blev indført i den, som Ministeriet havde angivet i sin første Skrivelse.

Nu er der det at bemærke ved denne Sag, at den Affattelse, som Skoleplanen havde paa dette Punkt, er nøjagtig overensstemmende med Affattelsen af den tidligere Skoleplan som blev vedtaget i 1909. Den Gang var der Strid om Bestemmelsen, idet Skoledirektionen var imod, at den blev indført i Planen, og som Følge deraf gik Sagen den Gang til Ministeriets Afgørelse. Og Ministeriet saa fornuftigt paa Tingene; det fandt, at naar Skolekommissionen, hvoraf Præsten var Medlem — jeg husker ikke, om han var Formand, det var han vist ikke —, og hele Lærerraadet og hele Byraadet havde kunnet enes om Planen, var der ingen Mening i, fordi Skoledirektionen gik imod, ikke at godkende den. Ministeriet gav derfor de lokale Myndigheder Medhold, og Planen blev approberet. Det er altsaa den af Undervisningsministeriet i sin Tid godkendte Skoleplan, der nu skal omstyrtes, til Trods for at der nu ikke længere er nogen Modstand i Skoledirektionen. Der er kommet en anden Provst, og denne har set det fornuftige i den Beslutning, vi har taget. Nu kommer Modstanden fra det høje Ministerium, som mener, at dette maa ændres og den Ret, vi altsaa fik ved Ministeriets Afgørelse i 1909, omstødes.

Jeg har hørt, at man andre Steder har haft lignende Stridigheder om Undervisningsplanen, navnlig ogsaa med Hensyn til Religionsundervisningen, og en æret Kollega meddelte mig i Gaar, at man i 1912 ude i en Landkommune her paa Sjælland havde Strid om dette Spørgsmaal: Sogneraadet ønskede, at der kun skulde være to Timers Religionsundervisning om Ugen i Skolen, og Skolekommissionen med Undtagelse af Præsten sluttede sig dertil, men Præsten og Skoledirektionen gik imod; derfor skulde Sagen ind til Undervisningsministeriets Afgørelse. Den Gang var Skolen sammen med Kirken under Kirke- og Undervisningsministeriet, og Ministeren hed den Gang Jacob Appel, vist en ret fornuftig Mand. Til Trods for, at Skoledirektionen og Formanden i Skolekommissionen, Præsten, var gaaet imod, spurgte han Sogneraadet, om det fremdeles fastholdt sit een Gang tagne Standpunkt, og Sogneraadet svarede selvfølgelig: Ja, det gjorde de. Saa resolvede denne fornuftige Minister, at saa skulde det have sit Forblivende ved Sogneraadets Opfattelse, det skulde have sin Villie.